

[Socialministeren]

Så spørger hr. Agerschou mig, om der er sammenhæng mellem varighedsbegrænsning og behandlingen i Arbejdsskadestyrelsen. Ja, det er der jo delvis, og det er der så delvis ikke alligevel. Man må jo forudsætte, at de fleste af dem, der søger pension, for længst måske har været igennem en revalidering eller er under revalidering, som så har vist sig ikke at kunne gennemføres.

Så spørger hr. Agerschou, om den nye revalideringsydelse omfatter den samme personkreds, som i dag får § 42-hjælp, og dertil må jeg klart sige nej, det gør den ikke. Man kan sige, at den måske først omfatter den personkreds, som man oprindeligt havde tænkt på skulle være omfattet af § 42, men i dag bruger man nok § 42 meget bredere, end det oprindeligt var tænkt.

Der vil altså være folk, som ikke skal på revalideringsydelse, men skal gå direkte på pension måske, der kan være folk, der skal på kontanthjælp, men under alle omstændigheder kan man ikke sige, at der er nøjagtigt sammenfald mellem § 42-kredsen og så dem, der skal have revalideringsydelse.

Jeg skal ikke her repetere, hvad der kræves for at få den faste revalideringsydelse, det fremgår af lovforslaget.

Jeg vil altså tilslutte mig hr. Taanquists delvise besvarelse af mange af de spørgsmål, som hr. Agerschou rejste, med, at vi har udvalgsarbejde til at endevende forslagene. Jeg vil da gerne udtrykke håb om, at vi får forslagene sådan rettet til, at også SF vil kunne stemme for dem.

Til fru Pia Dahl fra Fremskridtspartiet, som undrer sig over, at vi inden for så kort tid endnu en gang ændrer arbejdsgiverperioden: Det kan jeg sådan set godt forstå. Sagen er nok, at den blev ændret en gang for meget sidst. De, der var med i Socialudvalget dengang, kan huske, hvilke problemer det giver, eller hvad det gav i forhold til det, man havde dengang, at kommunerne fik enormt meget ekstra administrativt arbejde. Det er overhovedet et af de væsentligste formål med dette lovforslag at få en virkelig kolossal ændring, en forenkling dels af selve lovteksten som sådan, den skulle gerne være til at læse nu for almindelige mennesker, dels af arbejdsgangen og det administrative arbejde i det hele taget i forbindelse med refusioner osv. Fru Pia Dahl spurgte, om det var meningen, at ministeren, som jeg tror der blev sagt, skulle sidde på sit kontor og afgøre, hvad huslejen skulle

være for husvilde og flygtninge. Nej, det er ikke det, der ligger i det. Her vil jeg gerne henvise til bemærkningerne til § 1, stk. 1. Hensigten er – som også fru Kirsten Lee gjorde opmærksom på – når vi går fra § 42-hjælp, som flygtninge og husvilde også kan få i dag, hvor der er tale om hensyntagen til boligudgifter, eller når vi går over til en fast ydelse, at det så ikke vil være rimeligt ikke at tage hensyn til, at disse mennesker faktisk har fri bolig. Der ligger ikke andet i det, end at man altså kan reducere hjælpen for en boligudgift, og at man dér må lave nogle regler for, hvad sådan nogle boliger er værd. Så det er faktisk meget besynderligt, at den kritik, hvis det er en kritik af det, skulle komme netop fra Fremskridtspartiet. Det havde jeg faktisk ikke ventet. Men sådan kan man jo blive overrasket.

Hr. Herluf Rasmussen fra CD sagde, at desværre er de store besparelser jo ikke kun besparelser, for en del af udgifterne skal jo lægges fra det offentlige over på arbejdsgiverne. Det er korrekt, men jeg synes, det er væsentligt at notere sig, at samtlige arbejdsgiverorganisationer, herunder også de små, til fulde har bakket dette forslag op ud fra den betragtning, at der er så store forenklinger, så store administrative fordele at hente med disse lovforslag, at man kan leve med at få en periode ekstra. Sandheden er jo nok, at denne indskrænkning af arbejdsgiverperioden i sin tid til 1 uge ikke bare var besværlig for kommunerne, men i virkeligheden måske også følte på en måde som besværlig for arbejdsgiveren. Derfor vil jeg sige, at det ikke kun er en flytning af udgifter. I øvrigt vil jeg da sige, at hvis vi kan flytte eller lette det offentlige udgiftstryk, er det vel egentlig ikke det, som CD er mest ked af. Jeg er lidt ked af kritikken af, at man fra CD's side siger, at så slynger man ud, at man vil have en erhvervsplan. Jeg ved ikke, hvad der skulle forstås ved det. Det at lægge en erhvervsplan omfatter jo at lægge en plan for, hvad folk skal foretage sig for at blive selvhjulpne, og der er ikke tale om, at det skal være en kommunal erhvervsplan i den forstand, at det skal vedrøre noget, man gør i kommunale projekter. Erhvervsplanen kan godt gå på uddannelse og på egentlig beskæftigelse. Det er det, det handler om, og her skal man da i høj grad inddrage det private erhvervsliv. Man må altså ikke hæfte sig ved udtrykket »kommunale erhvervsplaner«. Det tror jeg faktisk ikke engang der står. Det handler altså om, at social-